

forholde sig til, eller noget, som politikerne rent faktisk har lyst til at forholde sig til.

Det virker, som om man kan bruge den virkelighed udenfor, når det passer én, i forhold til de politiske beslutninger, som man har lyst til at træffe, og når det pludselig går i den modsatte retning, siger man bare, at man ikke vil være sagsbehandler.

Det er i hvert fald ikke min måde at opføre mig på, hverken som menneske eller for den sags skyld som politiker, at sige til folk: Jamen jeg er ikke sagsbehandler.

Jeg kan nævne en lille episode her forleden dag, hvor vi havde haft en lignende debat her i Folketingssalen, en udlændingedebat, hvor der var en meget ophedet debat herinde, og jeg skulle så efterfølgende til et andet møde. Jeg kommer uden for Christiansborg og sætter mig ind i en taxa og er lidt træt at se på. Taxachaufføren hedder Ali, og han siger til mig: Nå, hvordan går det derinde? Jeg fortæller ham, at jeg synes, at det går lidt hårdt for sig, og at der bliver sagt nogle ting herinde om folk med anden etnisk baggrund, som jeg synes det er meget hårdt at være til stede og høre på. Og så siger han til mig: Du skulle prøve at køre taxa en lørdag aften.

Det synes jeg egentlig er meget præcist kendetegnende for den situation, vi er i i dag. Det, der foregår herinde, har en virkelighed uden for Christiansborg, og det er den virkelighed, vi på et eller andet plan bliver nødt til at forholde os til. Jeg synes, det er et problem, når den her regering er ved at vedtage en lov, som kommer til at ramme danske statsborgere radikalt i forhold til deres muligheder for at kunne bosætte sig i deres eget land.

Jeg vil lige citere gårsdagens Urban, hvor der står:

»I praksis betyder den nye lov, at hvis en dansk fyr rejser rundt i f.eks. Australien et halvt år og forelsker sig i en australsk pige, så må parret ikke længere gifte sig og flytte til Danmark. Alene på grund af ferieopholdet i Australien vil danskeren nemlig have større tilknytning til Australien, end den australske pige har til Danmark, og med den nye lov vil parret derfor som udgangspunkt blive nægtet at slå sig ned i Danmark.«

For at man ikke skal tro, at det er helt forkert, kan jeg citere fra notatet fra Integrationsministeriet om tilknytningskravet, hvor der står nævnt: »... længden og karakteren af ægtefællernes ophold i de respektive lande, f.eks. hvor ægtefællerne har haft deres opvækst og skolegang, og

om den herboende har haft længerevarende eller hyppige ferieophold i ægtefællens hjemland.«

Det vil sige, at det er altså et problem nu, hvis folk tager på ferie i udlandet og måske møder en person, som de bliver forelsket i. Det her er et radikalt brud med den måde, vi med rimelighed kan behandle danske statsborgere. Det her er et slag mod min generations frigørelseskamp for retten til at vælge vores egen ægtefælle, for retten til at vælge vores egen partner. Det er lige præcis den frigørelseskamp, som jeg har været med til at føre sammen med min egen generation ved at sige, at det må være os, der skal bestemme, hvem vi vil giftes med, hvem vi skal have som partner, hvordan vores liv skal udfolde sig.

Kl. 12.45

Er det ikke det, det handler om i forhold til både Det Konservative Folkeparti og de liberale ideer? Handler det ikke om at give det enkelte menneske friheden, muligheden for at vælge sit eget liv, vælge noget så essentielt som sin egen partner? Hvorfor går man nu ind og begynder at påtage sig den samme patriarkalske tankegang, som min generation prøver at kæmpe imod.

Vi vil ikke finde os i, at der foregår et pingpongspil mellem de reaktionære, patriarkalske dele af indvandremiljøet og de her politikere, som opfører sig fuldstændig på samme måde, vil bruge de samme metoder i forhold til at bestemme, hvem vi må gifte os med, eller hvem vi må have som partnere, hvor den ene siger, at det skal være en tyrker, og du må kun gifte dig efter en vis alder, og den anden siger, at det skal være en inden for landets egne grænser, og det må man kun gøre efter en vis alder.

Det er simpelt hen for irriterende, at denne her frigørelseskamp, som vi har uden for dette Folketing, bliver hæmmet af den måde, politikken bliver ført på herinde.

Jeg synes også, som fru Elisabeth Arnold har anført, at det er et problem, vi har i Danmark, at vi forskelsbehandler vores egne borgere i forhold til svenske statsborgere eller andre EU-borgere, at man som svensk statsborger har ret til at kunne bosætte sig med sin partner i Danmark, men er man dansk statsborger, så har man ikke den samme rettighed. Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan være bekendt, at vi forskelsbehandler vores egne statsborgere i forhold til deres muligheder for at kunne nyde at være i eget deres land, når nu svenskere eller andre EU-borgere har den rettighed.